

[Aksel Larsen.]

Det Forslag, der er fremsat af Regeringen, vil man sige i nogen Grad gør Forslaget om Ophævelse af Bestemmelserne i § 15, Stk. 4 og 5, overflødigt. Men det er jo ikke et Forslag, som paa nogen som helst Maade dækker det, der er tilsigtet med vort Forslag, eller som Arbejdsløshedskasserne har ønsket. Det aabner Mulighed for, at man kan yde dem, der rammes haardst af disse Bestemmelser, eller som af andre Grunde mister Retten til Understøttelse, en Slags fortsat Hjælp i Højde med den ordinære Hjælp i et Tidsrum af 90—120 Dage, det er rigtigt. Der kan heller ikke være nogen Tvivl om, at det er en Fordel for disse Mennesker, hvis vort Forslag forkastedes, at de saa faar denne Hjælp, for saa vidt som det i hvert Fald i en hel Mængde Kommuner, vel i Flertallet af Kommunerne, vil betyde, at de vil faa noget mere i Understøttelse, end de i Øjeblikket faar i Socialhjælp. Jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa det, jeg gjorde opmærksom paa, da vi behandlede en lignende Lov i Fjor, nemlig at det offentlige sandsynligvis ikke faar en Øres Merudgift paa Grund af Loven, selv om den vedtages. Det, der vil ske, er, at Kommunerne aflastes for en Del af Udgifterne til social Forsorg, og at Staten overtager denne Del, men at den Sum, som de arbejdsløse vil faa udbetalt mere i Understøttelse, fordi de gaar fra Socialhjælp til Arbejdsløshedskassehjælp, antagelig vil blive lig den Sum, Arbejdsløshedskasserne skal yde. Det vil altsaa sige, at man ved en saadan Lov vilde lægge en Byrde paa Arbejdsløshedskasserne i Stedet for at gøre det, som man burde gøre i den givne Situation: lægge Byrderne paa Samfundet, paa det offentlige. Dette er en Mangel ved Loven.

Det er ogsaa en Mangel, at man vil klare Problemet ved en midlertidig Lov og ikke ved at gennemføre de mere radikale Ændringer, vi foreslaar, og som jeg ikke kan tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen eller Socialministeren kan være principielle Modstandere af. Det er desuden en Mangel ved denne midlertidige Lov, at man saa ikke udvider den til at omfatte alle de Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, som uden egen Skyld er arbejdsløse og er afskaaret fra at faa ordinær Understøttelse. Jeg finder, at naar man vil komme med en saadan midlertidig Lov, burde man tage de Arbejdsløshedskassemedlemmer med ind i Loven, som er afskaaret fra Understøttelse, fordi de ikke har været Medlemmer af Kassen tilstrække-

lig længe. Ogsaa for dem gælder det, at de uden egen Skyld er blevet arbejdsløse; ogsaa for dem gør der sig ekstraordinære Omstændigheder gældende, og jeg er af den Opfattelse, at saa skulde man tage dem med ind i Loven. Vi forbeholder os at fremkomme med fornødne Ændringsforslag i denne Retning, selv om vi naturligvis hellere ser, at det Udvalg, der antagelig bliver nedsat, af sig selv udarbejder saadanne Ændringsforslag, idet man jo maa anerkende, at det Krav, der her rejses, er rimeligt.

Ingen af de to Lovforslag, jeg her har talt om, kan imidlertid paa nogen Maade gøre Forslaget om Vinterhjælp overflødigt. Man maa anerkende, at de, der har gaaet længe arbejdsløse, virkelig har et berettiget Krav paa at blive hjulpet nu ved Vinterens Indtræden; i 1932 forkastede man ganske vist vort Forslag om Vinterhjælp og gennemførte et andet og daarligere Forslag, men man anerkendte dog Vinterhjælps Berettigelse og gennemførte en Lov derom, og det Synspunkt, man saaledes anerkendte dengang, kan dog ikke være blevet saa forældet, at det ikke kan have Gyldighed i Dag, navnlig da man maa formode, at de, der gaar arbejdsløse nu, har været længere arbejdsløse end de, der kom i Betragtning ved Uddeling af Vinterhjælp i 1933, saa Nøden blandt de arbejdsløse i Almindelighed nu er større.

Maa jeg i Forbindelse med dette Spørgsmaal sige bl. a. til det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, at man vender sig fra den Side mod ekstraordinære Hjælpeforanstaltninger, og man vil vel antagelig ogsaa vende sig imod en generel Forhøjelse af Tilskuddet til Arbejdsløshedskasserne, altsaa en regulær Ændring af Arbejdsløshedsloven af en saadan Art, at Kasserne kan udbetale højere Understøttelsesbeløb. Man skulde fra den Side, hvor man altid taler om Forudsætninger, erindre sig de Forudsætninger, hvorunder Arbejdsløshedsloven blev gennemført. Til disse Forudsætninger hører nemlig ogsaa det daværende Prisniveau, og det kan ikke være ubekendt for det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, at siden den Tid er Priserne paa Levnedsmidler steget ganske betydeligt, ikke mindst som Følge af en Række Love, der er vedtaget her i Rigsdagen. Prisstigningen paa de Levnedsmidler, som nu engang Arbejderklassen maa købe og ernære sig med, andrager gennemsnitlig ca. 20 pCt. for den Aarrække, der er Tale om; hvis Tallet ikke er rigtigt, er det snarere for lavt end for højt. Under disse Omstændigheder maa man sige, at